

ת"פ 53412/10 - מלךמו זרו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 53412 מדינת ישראל נ' זרו

תיק חיצוני: 464278/2019

מספר בקשה: 7

בפני	כבוד השופט עמיית מיכלס
מבקש	מלךמו זרו
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

לפנִי בקשת המבקש (להלן יכוֹנה: הנאשם) להתייר העדת עד הגנה בשלב שלאחר הכרעת הדיון ולאחר שנטענו טיעוני הצדדים לעונש וטרם מתן גזר הדיון, לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החсад" פ).

הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977. הכרעת הדיון התבבסה בעיקרה על עדותו של המטלון ועל עדותם של שני עדי ראייה שנכחו בקרבת מקום, עליהם מצאתי להסתמך. אל מול עדויות אלו עמדה לבדה עדות של הנאשם, אשר מעבר לעובודה שהתקשתייתית נתת בה אמון, לא נתמכה בריאות כלשהן. עוד יש לציין ששמותיהם של עדי התביעה עלו עוד בשלב החקירה, לאחר שהנאשם מסר את שמו לחוקר המשטרה. מנגד, לא מסר הנאשם שמות של עדים מטעמו, על אף שמדובר הראיות הצביע על נוכחותם של אנשים נוספים במקום.

ביום 2.12.2021 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, והדין נדחה למתן גזר דין ליום 24.1.2022.

בתאריך 18.1.2021 הוגשה בקשה זו, במסגרת נטען שביום 17.1.2022 "פגש הנאשם באקראי אדם אשר פנה אליו מיזמתו ושאל האם הם עשו סולחה בעקבות האירוע נשוא כתוב האישום". עוד נטען שמאז האירוע לא שוחח הנאשם עם אדם זה, שכן לא הכיר את האנשים שהיו נוכחים באירוע. נטען שאותו אדם נכח ליד הנאשם והמטلون כבר בתחלת האירוע, זוכר את שהתרחש במקום ואף יכול לשפוך אור על נקודות מסוימות, שלדעת ההגנה נותרו במחלוקת גם לאחר הכרעת הדיון. אשר לעתוי הגשת הבקשה ו"גילוי" של האדם הנוסף, נטען ש"הכל ממשיים".

המשיבה (המאשימה) התנגדה הן לבקשת והן לטענה שללאחר הכרעת הדיון נותרו שאלות במחלוקת, תוך שהפנתה לקביעות שפורטו בהכרעת הדיון. עוד הדגישה המאשימה את עיתוי הגשת הבקשה, חמישה ימים בלבד לפני מועד מתן גזר דין, והפנתה לפסיקה לפיה עיתוי הגשת הבקשה אמור להיות את אחד השיקולים בבקשת זו. לגישת

עמוד 1

המיאהה תיק זה אינה נמnea על המקרים החריים בהם בית המשפט יעשה שימוש בסעיף 167 לחס"פ, זאת בין היתר מטעם שהנאש לא הצבע על מאיץ שעשה במהלך הליך הוחחות לאחר עדי ראייה מטעמו.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ונתתי דעתך לראייה החדשה מבקשת ההגנה להגיש, או במקרה זה להעיד, החלטתי להיעתר לבקשה.

סעיף 167 לחס"פ קובע כדלקמן:

"סיימו בעלי הדיון הבאת ראוותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט".

הלכה היא כי סמכות בית המשפט להטייר הבאת ראיות נוספת על פי סעיף 167 לחס"פ משתרעת גם על השלב שלאחר הסיכומים, ואף לאחר מתן הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר הדין. ואולם, הפעלת סמכות זו תאה נדירה וחירגה יותר ככל שהבקשה תוגש בשלב מתקדם יותר של הליך. עוד נקבע שנקייטה בצד חריג זה תיעשה רק כאשר הדבר נדרש לשם עשיית צדק ומונעת עיוות דין [ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל (להלן: עניין קניר); ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (להלן: עניין לזרובסקי); רע"פ 346/14 מרדינגר נ' מדינת ישראל (להלן: עניין מרדינגר)].

ופים לעניין זה דברי השופט א' ברק (כתוארו אז) בפסקה 2 בעניין קניר:

"בצד הכלל, כי הריאות צריכות להיות מוגאות בזמןן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסתות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנוח. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקדם לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט ישוקל את צורכי הנאשם מזה ואת צורכי החבירה מזה. במסגרת שיקולו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעיינו את השיקול, שלא יגרם עיוות דין לנאים... עיוות דין ממשמעותו, בהקשר זה, פגעה ביכולתו של הנאשם להציגן כראוי" (ההדגשות הוספו - ע.מ.).

מעבר לדבר, הוכחה האפשרות לדון בראיות חדשות גם בשלבים מתקדמים אף יותר, כמו למשל בשלב הערעור, כפי שקבעו סעיף 211 לחס"פ, לפיו: "בית המשפט רשאי, אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק, לגבות ראיות או להורות לרשותה הקודמת לגבות ראיות". בעניין לזרובסקי נקבע בסעיף 10, כי השיקולים להטייר הגשתן של ראיות נוספות בערכאה הדינונית, לאחר מתן הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר הדין, דומים בסודם לאלו המנחים את ערכאה הערעור להטייר הגשת ראיות בשלב הערעור, ואלו הם: האחד, בחינה אם הריאות המבוקשות היו בהישג ידו של המבוקש בעת הדיון בערכאה הראשונה, וככל שההתשובה לכך חיובית, מהם הטעמים שבгинם מנע המבוקש מלהגישן; השני - האינטרס בדבר שמירה על עקרון סופיות הדיון; והשלישי - טיבן ומשקלן הסוגלי של הריאות הננספות שהגשותן מתבקשת,

והסיכוי שהגשתן תביא לשינוי תוצאות המשפט [ענין לזרובסקי; ע"פ 456/16 צ'ורני נ' מדינת ישראל (4.7.2017)]. בחינת נסיבות המקרה שלפני מובילה למסקנה שהנאשם עמד בתנאי הראשוני. הנאשם מסר עוד בשלב בו נחקר במשטרה שהוא אינו מכיר את האנשים הנוספים שנכחו במקום. בכך הדבר שהנאשם לא הצבע על מאמצן כלשהו שערף על מנת להתחקות אחר עדים אלו, זאת על אף שככל הנראה כולם מתגוררים באותו מקום, אולם נימוק זה אינו יכול, ככלעצמו, להוות מחסום בפני הנאשם, יוכל שינוי לו משקל לאחר שתישמע עדותו של העד. גם התנאי השלישי מתקיים בעניינו, שכן לא יכול להיות חולק על כך שמדובר ב"ראיה" משמעותית בדמות עד ראייה שעל פי הנטען נכח במקום האירוע, החל מתחילתו, ולכל אורכו, יוכל לתאר את אשר ראה מנוקדת מבטו. אך מובן מآلוי הוא שמשמעותה של עדות העד תיבחן לאחר שתישמע, בהינתן יתר הראיות שהוגשו, ותוך התחשבות בעיתוי העדות.

בנסיבות אלו אני סבור שעל אף הכלל המנחה, החשוב כשלעצמם, של סופיות הדיון, והשלב המתקדם בו מצוי התייך, כאמור ערבית מתן גזר דין, נחוצה עדותו של העד על מנת למנוע אפשרות של עיוות דין.

בהינתן כל האמור, מצאתי להיעתר לבקשה. העד יזמין על ידי הנאשם למסור את עדותו ביום 27.2.2022 בין השעות 09:30 ל-10:30. מיד לאחר עדותו של העד ישלימו הצדדים את סיוכמיהם (רביע שעה לכל צד). ככל שיש צורך בזמן מתרגמן, יודיע על כך ב"כ הנאשם בתוך 5 ימים.

הדיון הקבוע ליום 24.1.2022 מבוטל.

המציאות תעביר החלטתי זו לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, כ' שבט תשפ"ב, 22 ינואר 2022, בהעדך הצדדים.